

Arrest

nr. 140 701 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 25 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum. De bestreden beslissingen werden op 25 juni 2013 aan verzoekers ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben de Wit-Russische nationaliteit.

Op 21 januari 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in en legden paspoorten voor met een visum, afgegeven door de Nederlandse ambassade te Moskou.

Op 6 februari 2009 vroeg België de overname aan de Nederlandse overheid.

Op 6 april 2009 aanvaardde Nederland de overname op grond van artikel 9, § 2 van de Europese verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Op 21 april 2009 nam de gemachtigde de beslissingen waarbij het verblijf werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en werden beide verzoekers van hun vrijheid beroofd met het oog op de overdracht aan Nederland. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 30 718 van 27 augustus 2009 verwierp de Raad het beroep.

Op 30 september 2009 en op 19 oktober 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 3 april 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond.

Op 4 mei 2012 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 9 mei 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 mei 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard door de gemachtigde op 16 augustus 2012.

Op 31 mei 2012 trok de gemachtigde de voormelde beslissing van 3 april 2012 met betrekking tot de eerste medische regularisatieaanvraag en de bijlagen 13 van 4 mei 2012 in.

Op 24 augustus 2012 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 september 2009 en 19 oktober 2009, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op 25 april 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 9 mei 2012 onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.05.2012 werd ingediend door :

B.A. [...]

B.V. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 16.12.2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse lessen gevolgd hebben, werkbereid zijn, actief participeren aan het parochiegebeuren in Sint-Niklaas,

een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen alsook attesten Nederlands en het arbeidscontract van de vader van Mevr. B., verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen vroegen 21.01.2009 in België asiel aan. Aangezien betrokkenen in het bezit was van een paspoort met Schengenvizum, afgeleverd door de Nederlandse Ambassade te Moskou op 10.12.2008, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Nederland op 06.02.2009. De Nederlandse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 06.04.2009. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 21.04.2009 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor hun asielprocedure in België afgesloten werd. De duur van de procedure - namelijk 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen halen aan dat Mevr. B. een aanvraag 9ter heeft ingediend. De medische problemen kunnen echter niet behandeld worden in de aanvraag 9bis gezien de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen procedure 9bis en procedure 9ter (unieke procedure voor medische aandoeningen). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9ter werd afgesloten.

Wat betreft het feit dat de ouders van Mevr. B. in België wonen en geregulariseerd werden; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het feit dat betrokkenen financieel afhankelijk zouden zijn van de ouders van Mevr. B., dient opgemerkt te worden dat de vader van Mevr. B. sinds 2001 in België verblijft. De moeder van Mevr. B. verblijft sinds 2003 in België. Betrokkenen daarentegen zijn aangekomen op 16.12.2008. Betrokkenen hebben tussen 2003 en 2008 zonder de ouders van Mevr. B. gewoond. Bijgevolg kan het argument dat betrokkenen afhankelijk zouden zijn van de ouders van Mevr. B. niet in aanmerking genomen worden. Bovendien kunnen betrokkenen beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkenen halen aan dat zij onthecht zijn uit Wit-Rusland. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in hun land van herkomst waar zij voor korte tijd kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 en 37 jaar in Wit-Rusland, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in hun land van herkomst.

Betrokkenen halen aan dat de ouders van Mevr. B. de Belgische nationaliteit verworven hebben. Dit is echter niet correct. Wel hebben de ouders van Mevr. B. een verblijfsrecht. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat de vader van Mevr. B. tewerkgesteld is, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor betrokkenen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

Op 25 april 2013 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker:

"In uitvoering van de beslissing van H. S., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B., A. [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland Hongarije, IJsland Italië Letland Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 26quater) op datum van 21.04.2009.”

Dit is thans de derde bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van de beslissing van H. S., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B., V. [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 26quater) op datum van 21.04.2009.”

Op 10 juli 2013 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in, die voor het eerst de grond van de aanvraag betrof (bijlage 26, geen bijlage 26quinquies).

Op 19 juli 2013 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 31 oktober 2013 weigerde het CGVS de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 november 2013 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 118 939 van 14 februari 2014 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van 31 oktober 2013 van het CGVS.

Op 21 maart 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 juni 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 21 maart 2014, onontvankelijk.

Op 25 juni 2014 kregen verzoekers eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 juni 2014 kregen verzoekers eveneens een inreisverbod van 3 jaar.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing

In hun eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

“De motivering van de Staatssecretaris m.b.t. de buitengewone omstandigheden is niet afdoende.

Inhoudelijk wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom de door verzoekers opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.03.13; de inhoud van het arrest heeft weliswaar betrekking op een

motivering van de Staatssecretaris terzake de ongegrondheid van een beslissing, doch de inhoud ervan kan per analogiam worden toegepast op huidige casus:

« 3.1.3. Dans le cadre de son contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil se substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens CE, 6 juillet 2005, n° 147.344).

Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations qui lui incombent, notamment en termes de motivation des actes administratifs. A cet égard, il importe de rappeler que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité, en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de chaque argument avancé à l'appui de la demande dont elle est saisie, elle comporte néanmoins l'obligation d'informer l'auteur de cette demande des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ainsi que d'apporter une réponse, fût-elle implicite mais certaine, aux arguments essentiels invoqués à l'appui de ladite demande.

3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis.

A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant: « Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation: en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (CE., 14 juillet 2004, n°133.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant et son intégration ne sont pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat.

Deze argumentatie dient integraal onderschreven, en kan per analogiam worden ingeroepen.

De Staatssecretaris ontwikkelt geen enkele argumentatie m.b.t. haar stelling dat de door verzoekers aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden.

De principiële stelling, ingenomen door de Staatssecretaris, vloeit evenmin voort uit vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of de Raad van State, zodat de Staatssecretaris evenmin dienstig kan refereren aan vaststaande jurisprudentie (cfr. het geciteerde arrest).

De weigering van de Staatssecretaris om de door verzoekers aangehaalde omstandigheden te beschouwen als buitengewone omstandigheden, wordt onvoldoende (lees: niet) geëxpliciteerd in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt enkel overwogen dat de door verzoekers ingeroepen omstandigheden (langdurig verblijf, integratie, taalkennis,...) "niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend".

Enige verdere duiding of toelichting waarom deze omstandigheden niet worden weerhouden, wordt niet verstrekt in de bestreden beslissing."

In hun tweede middel voeren verzoekers opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ze lichten hun tweede middel toe als volgt:

"Terzake de ingeroepen medische redenen - ter staving van de buitengewone omstandigheden- (blijvende infertiliteit en intredende osteoporos) wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de Wet "een onderscheid maakt tussen procedure 9bis en procedure 9ter (unieke procedure voor medische aandoeningen)."

Dit is een gemeenplaats, doch het loutere bestaan van een afzonderlijke procedure voor medische aandoening, sluit niet uit dat medische problemen niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België te kunnen indienen,

Voor de uitsluiting van medische redenen als "buitengewone omstandigheid" in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet bestaat geen enkele grondslag; de uitsluiting is derhalve contra legem.

In casu heeft zulks voor gevolg dat de Staatssecretaris de door verzoekster ingeroepen medische redenen niet zomaar terzijde kon/ kan schuiven; de overweging van de Staatssecretaris (p. 1 in fine van de bestreden beslissing) is strijdig met art. 9bis en de open notie "buitengewone omstandigheden". De Staatssecretaris behoorde de medische redenen aan een inhoudelijke beoordeling te onderwerpen. In casu is er evenwel geen enkele inhoudelijke appreciatie van de medische problematiek - gekend door de Staatssecretaris. De motivering terzake de afwezigheid van buitengewone omstandigheden is manifest gebrekkig."

Beide middelen worden wegens hun samenhang gezamenlijk behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de ingeroepen elementen - zijnde de elementen van integratie, de duur van de Dublinprocedure, de afgesloten 9ter-procedure, het feit dat de ouders van verzoekster in België wonen en geregulariseerd werden, het feit dat de betrokkenen financieel afhankelijk zouden zijn van de ouders van verzoekster, het feit dat ze geen band meer zouden hebben met Wit-Rusland, dat de ouders de Belgische nationaliteit zouden verworven hebben en dat de vader van verzoekster tewerkgesteld is in België - geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De Raad kan verzoekers dan ook niet volgen waar zij beweren dat de gemachtigde "op geen enkele wijze" zou verduidelijken of "geen enkele argumentatie" zou ontwikkelen waarom de door verzoekers opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren, beperkt de bestreden beslissing zich niet tot de overweging dat de door verzoekers aangehaalde omstandigheden "niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend", maar stelt deze vooral dat de aangehaalde elementen niet verklaren waarom betrokkenen de aanvraag niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt door de gemachtigde wel degelijk verdere duiding gegeven waarom de omstandigheden niet worden weerhouden. Heel specifiek stelt de gemachtigde bijvoorbeeld dat het feit dat de ouders geregulariseerd zijn in België niet aantoonst waarom het voor verzoekers zeer moeilijk is om zich naar het herkomstland te begeven om daar de verblijfsaanvraag in te dienen. Ook met betrekking tot de financiële afhankelijkheid van de ouders van verzoekster, geeft de gemachtigde aan dat de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna verkort de IOM) beschikt over een reïntegratiefonds om de nodige financiële steun te geven voor de terugreis. Er wordt eveneens nog aangestipt dat het feit dat verzoeksters vader tewerkgesteld is, evenmin aantoonst waarom het zeer moeilijk is zich naar het herkomstland te begeven om daar een verblijfsaanvraag in te dienen.

In tegenstelling tot wat verzoekers beogen kan de Raad geen "analoge" redenering aanvaarden met het arrest van de Raad waarnaar verzoekers verwijzen, nu het desbetreffende arrest in de eerste plaats een beroep behandelde tegen een beslissing van verweerder waarin de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond werd verklaard, terwijl in de thans bestreden beslissing een aanvraag om verblijfsmachtiging

onontvankelijk werd bevonden. Bijkomend stelt de Raad vast dat *in casu* de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een eenvoudige principiële stelling, afgeleid uit een arrest van de Raad van State, maar wel degelijk een beoordeling heeft gemaakt van de situatie zoals werd ingeroepen door verzoekers in hun aanvraag. Dit was niet het geval in de bestreden beslissing die aan het door verzoekers geciteerde arrest ten grondslag lag, zodat beide bestreden beslissingen niet vergelijkbaar zijn.

Verzoekers maken bijgevolg in het geheel niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hun bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Dit artikel luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de

verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In eerste instantie moet de Raad vaststellen dat verzoekers in hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 9 mei 2012 het element van de buitengewone omstandigheden als element binnen de ontvankelijkheid niet hebben uitgewerkt. Wat betreft de ontvankelijkheid halen verzoekers enkel het volgende aan: *“III. Nopens de ontvankelijkheid III.1. Taal aanvraag: Nederlands. III.2. Plaats van aanvraag 1. Voor de echtgenote van verzoeker, mevr. [...] werd een aanvraag om een machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet ingediend op 5 september 2009; m.b.t. deze aanvraag is nog steeds geen beslissing tussengekomen. 2. De schoonouders van verzoeker verblijven reeds sedert 2011 in België, en zijn beiden tewerkgesteld in België; het betreft: [...] IV. Gegrondheid [...]”* Eigenlijk zijn verzoekers in hun aanvraag dus nauwelijks ingegaan op de buitengewone omstandigheden om de ontvankelijkheid van hun aanvraag aan te tonen.

Desalniettemin stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing is ingegaan op alle door verzoekers aangehaalde elementen, ook al stonden deze gedeeltelijk onder de hoofding “IV gegrondheid”, en dat hij deze heeft betrokken in zijn beoordeling van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Verzoekers voeren in het tweede onderdeel van het eerste middel aan dat zij gewezen hebben op de medische problematiek van verzoekster en dat de gemachtigde zich zou beperkt hebben tot de stelling dat de wet een onderscheid maakt tussen de procedure 9bis en de procedure 9ter zodat de gemachtigde de medische problemen van verzoekster zonder meer zou terzijde hebben geschoven. Nochtans stippen verzoekers aan dat het feit dat er een afzonderlijke procedure bestaat voor een medische aandoening, niet uitsluit dat medische elementen kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Uit de rechtspraak van de Raad van State (onder meer RvS 9 december 2009, nr. 198.769) blijkt dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Hieruit blijkt dat een ernstige ziekte inderdaad volgens de interpretatie van de Raad van State een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Dit is evident nu een ernstige ziekte inderdaad een buitengewone omstandigheid kan uitmaken die het voor verzoekers zeer moeilijk kan maken de aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen. De Raad kan dan ook verzoekers volgen waar zij stellen dat het aanstippen dat er voor medische problemen een afzonderlijke procedure bestaat, niet dienstig is, maar beschouwt dit als een overtollig motief. De gemachtigde heeft immers de motivering niet beperkt tot deze vaststelling, maar heeft in de bestreden beslissing eveneens opgemerkt dat de aanvraag 9ter werd afgesloten, nu verzoekers er in hun aanvraag louter hadden op gewezen dat de aanvraag 9ter voor verzoekster nog hangende was. Verzoekers beargumenteren in hun aanvraag noch in het verzoekschrift overigens waarom deze medische problematiek (infertiliteit en intredende osteoporose) het hen zeer moeilijk zou maken de aanvraag in het buitenland in te dienen.

De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, die hij incorrect heeft beoordeeld en of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

De beide middelen zijn ongegrond.

2.2. Wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing (bijlage 13)

Wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten voeren verzoekers enkel het volgende aan:

“Gelet op de nietigverklaring van de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing, dient ook de betekende bijlage 13 te worden vernietigd. De bijlage 13 betreft immers een volgbeslissing van deze onontvankelijkheidsbeslissing (cfr. “In uitvoering van de beslissing van..”).”

De Raad kan in deze niet volgen. Het feit dat in de bestreden bevelen inderdaad wordt gesteld *“in uitvoering van de beslissing”*, maakt dat de Raad *in casu* aanvaardt dat de drie beslissingen in een verzoekschrift worden bestreden.

Dit neemt echter niet weg dat een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de bevelen om het grondgebied te verlaten anderzijds steunen op andere juridische en feitelijke overwegingen. Bovendien moet worden vastgesteld dat zelfs indien de Raad de eerste bestreden beslissing zou vernietigd hebben, *quod non in casu*, verzoekers niet in een juridische situatie zouden gekomen zijn die onverenigbaar is met het bestaan van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers zouden in geval van een vernietiging van de eerste beslissing immers een hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gehad hebben, wat hen geen recht op een tijdelijk verblijf verschaft.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers geen middel hebben ontwikkeld tegen de tweede en derde bestreden beslissing. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Het beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES